

Markrabětem Karlem, my byli zváni...

Po slavnostním a imponantním příjezdu markraběte Karla do Uherského Brodu, byli jsme jím, coby významní brodští měšťané, přiváni ke slavnostnímu stolu do zeměpanského hradu.

Komořimi markraběte nám bylo dáno již s předstihem na vědomí, že jídla všech chutí se budou podávat o půl sedmé večerní, po posledním zvonů vyzvánění.

Ještě před příchodem do hodovní síně jsme byli v jejím atriu svědky laškování známé nám to osobnosti, kterýžto vizi jsme lidsky pojali s úsměvem a pochopením.

Pak už naše kroky vedly v počtu hojném do hodovní síně, červeno černými závěsy vyzdobené a obrazy panovníků na stěnách obdařené.

Na jejím prahu nám vyšli v ústřety služebníci s miskami vody za účelem naplnění rituálu žádoucí očisty rukou, což jsme činili, jak se sluší a patří, pouze špičkami našich prstů.

Usedli jsme pak k bohatě prostřeným stolům, ženy společně s muži, nikoho ani nenapadlo, že by se mělo dít jinak.

Sotva jsme se kolem sebe stačili porozhlédnout, již se nás ujali sloužící ve vícebarevných kabátcích a halenách, tkanicemi sepjatých, na hlavách s čepci či šátky.

Doplňkem u mládenců byl v boku umístěný pás s mečem a taštičkou.

Pomocnice měly svrchní oděvy s úzkými rukávy, které byly prodlouženy až k prstům. Zdobil je slušivý opasek přes boky, jehož volný konec napodél těla sbíhal. Vlasy měly pod šátkem volně uloženy či zapleteny do copů.

Ale to hlavní, chutě vzbuzující, teprve mělo přijít.

Kam se jenom oko přichozího podívalo, tam se svým obrazem v barvách vyjímaly misky, korbele, poháry či sklenice. Vše bylo na bělostných ubrusech rozpoložené, aby nám svým účelem co nevidět posloužití mělo.

Naše chřípí již na samém počátku hostiny též oblažovala vůně léčivých bylin, zrak pak těšilo nevtíravé, decentní osvětlení.

V tu chvíli se však v nás všech zatajil dech, neboť do prostor síně vcházel sám panovník se svým doprovodem, aby zaujal své místo za slavnostním stolcem.

Byl oděn, coby osoba velevýznamná, v modré splývavé tunice, límec jeho pláště zdobil hermelín z bílé zimní kožešiny hranostaje.

Zlatou nití a červení byla ztvárněna pokrývka jeho hlavy.

Povstali jsme s jeho příchodem a jemným úklonem hlavy svému panovníku vzdali úctu, načež náš rychtář procítěným projevem vzácného hosta uvítal.

V odpovědi od stolce pronesená vznešená slova markraběte Karla byla nám pak duše potěšením, stejně jako jeho popřání k hodování.

Pak již nastal čas ke společné, krátké modlitbě.

Následoval přípitek lahodnou medovinou, po němž jídla nám začala být sloužícími servírována nikoliv způsobem service en confusion, tedy naráz, nýbrž postupně, tedy jeden chod za druhým.

S každým takovým si naše smyslové vjemy přicházely na své, což bylo více jak zjevné z našich, na výsost spokojených tváří.

Pustili jsme se bez okolků do všech dobrot nám předkládaných, ovšem tak trochu i s pocitem viny ve svém nitru, neboť křesťané by měli žít v pokoře a skromnosti.

Hodování začalo zázvorovou paštikou, pokračovalo pak na jazyku se rozplývajícím hovězím jazykem se skořicovou omáčkou, následovalo pečené maso s omáčkou pro změnu zázvorovou.

Slast našim chuťovým buňkám navodilo hovězí ragú, podávané s bělostným chlebem. Musel jsem projevít hodně pevné vůle, aby něco z této výjimečné pochoutky zbylo i pro moje sousedy.

Dále nás čekaly risoles, připomínající karbanátky, a neobyčejně chutný lotrinský koláč plněný masitou směsí.

Pokrmy jsme si nabírali z větší společné mísy a to tak, že jsme uchopili do tří prstů kousek chleba a na něj vložili kousek paštiky či kuřecího masa.

Teprve pak jsme ho jako celek vkládali do úst.

Po vzoru burgundského dvora bylo možné na honosně vyzdobených tabulích spatřit i další speciality francouzské kuchyně, takže se nejednomu mlsnému jazyku sliny s předstihem sbíhaly.

Každý mně dá za pravdu, že jsme po celou dobu hostiny prožívali pocity blaženosti při pohledech na vábně vyhlížející masa, rozmanité druhy omáček, sladké pečivo a přemíru dalších pokrmů.

Veškeré ty laskominy končily podáváním sladkosti, všemi námi tak oblíbené varmuže z rozvařeného ovoce.

Labužnických pokrmů však bylo podáváno více, ne všechny jsem však stihl pro povinnost společenské mluvy a probíhající rušné dění pozřítí.

Po osmi chodech jídel, kterými se do sytosti naplnila mnohá naše břicha, se i hrdla toužebně dočkala požitku v podobě ředěného vína.

Číší, pohárů a džbánů naplněných vínem bylo na stolech k vidění vícero, nebylo tím divu, že jsme každou chvíli s chutí své rty mámivým mokem svlažovali.

Kdo si žádal, mohl navíc pak v přilehlé šenkovně obdobně činit loky tmavého piva či vína pro změnu kořeněného.

Podle obecných zvyklostí jsme se u stolu nehádali, jen v přijatelné míře hovořili, neboť i jiní hodlali se svými myšlenkami a dojmy u stolu pochlubit.

Nikdo, jak jsem si ráčil všimnout, nevyplivoval zbytky jídla na podlahu a nechoval se i jinak nepříjemně, což se ostatně dalo od ctihodných brodských měšťanů očekávat.

Doprovázející, tlumená melodická hudba vstupovala svými tóny po celou tu dobu do našich srdcí a dotvářela tak působivou atmosféru tohoto jedinečného setkání.

V těch chvílích nejedna z nás složil svými slovy poklonu poutavému vzhledu ho doprovázejících žen, což se nepochybně slušelo v prožívaných slavnostních chvílích.

Vpravdě řečeno, krásný to byl zážitek slavnostního stolování, který nám svou laskavostí věnoval námi všemi milovaný vladař, markrabě Karel.

Na prožitý kulinářský zážitek tak budeme, my brodští měšťané, dlouho a s vděčností vzpomínat.

